

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χάριτι ἡμῶν ἀπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 22. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γροῖσα διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 29 Μαρτίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 18

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

«Ὅλα πήγαιναν καλὰ καὶ φανταζόμουν κιάλας Ἐκείνον ποὺ ὑπῆρξε τὸ πᾶν γιὰ μένα, ν' ἀναπαύεται στὴν ἔχθη τοῦ Σηκουάνα, σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία του ἐπιθυμία.

»Τίποτ' ἀπὸ αὐτὰ! Μαθαίνω ὅτι ἡ ἀλεπού ἢ Ἀγγέλια διατάζει ν' ἀφήσῃ τὴ λεία της. Ἡ ἀπογοήτευση αὐτῇ μοῦ στοιχίζει φοβερὰ καὶ θὰ πᾶω στὴν Ἀγία Ἐλένη νὰ κάμω κείνο ποὺ δὲν μπορῶ νὰ κάμω στὸ Παρίσι: Νὰ προσευχηθῶ πᾶνω στὸν τάφο Του!

»Ὀνειρεύτηκα νάκοιλουθῶ μιά θριαμβευτικὴ πομπή, μὲ τὴν παλιά μου στολή τοῦ συνταγματάρχου τῶν Γρεναδιέρων. Σκεπτόμουν μάλιστα νὰ σᾶς φωνάξω κοντὰ μου γιὰ τὴ μεγάλη ἐκείνη μέρα. Ἡ Τύχη μοῦ ἀρνιέται αὐτὴ τὴν χαρὰ, ἡ τὴν ἀναβάλλει τόσο, ὥστε δὲν θὰ ζῶ πιά ἐγὼ ὅταν θὰ πραγματοποιηθῇ.

»Ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἔρχεται. Πᾶω ἐγὼ νὰ τὸν βρῶ.

»Ὁ πατέρας σας ποὺ σᾶς ἀγαπᾷ,

Γιάννης Καρδινιάν

Συν/χης τοῦ 1ου τῶν Γρεναδιέρων
τῆς Αὐτ. Φρουρᾶς.»

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Ἑρρίκος ἔκανε λόγο στὸν κύκλο τῶν ἀξιωματικῶν γιὰ τὴν πιθανὴ μεταφορὰ τῶν λειψάνων τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ γιὰ τὸ ταξίδι ποὺ θὰ ἐπιχειροῦσε ὁ πατέρας του.

Ἐνα βίγος πέρασε ὅλες τὶς ψυχές.

Ὁ θρόλος τοῦ μεγάλου δνόματος ἐφτέρωνε κείνο τὸ βράδυ τοὺς γενναίους στρατιῶτες ποὺ ἀγωνιζόνταν, στρατιῶτες τοῦ πολιτισμοῦ, κατὰ τῆς Βαρβαρότητας μιᾶς ἀγρίας φυλῆς.

Κι' ὅλοι κοιμήθηκαν μὲ μιὰ σκέψη: Ὅθι γινόταν ἐπιτέλους δυνατό νὰ σηκωθῇ ἡ βαρεὶὰ πέτρα ποὺ ἐπίεζε τὸν τάφο τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀνθρώπου;

Κι' ὅλοι ὄνειρεύτηκαν ἓνα σμήνος ἀπὸ φτερωτὲς Νίκες νὰ πετοῦν πρὸς τὴν Γαλλία μέσ' ἀπ' τὶς ἐκτάσεις τοῦ Ἀτλαντικοῦ, κρατῶντας στὰ φτερά τους ἓναν γιγαντιαῖο γρανίτινο τάφο!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Στὴν Ἀγία Ἐλένη!

Ἐνα ὥρατο πρωτ', ὁ συνταγματάρχης Καρδινιάν ἔδωσε βιαστικὰ τὴ βάλιτσα του καὶ κράτησε θέσῃ, στὸ λεωφορεῖο τοῦ Καλαί.

Ἡ κυρία Καρδινιάν, μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, προσπάθησε γιὰ τελευταία φορὰ νὰ τοῦ γυρίσῃ τὸ κεφάλι. Ὁ συνταγματάρχης εἶχε γεράσει τώρα τελευταία καὶ περπατώντας ἔσκυβε φανερά. Κινδύνευε λοιπὸν νὰ μὴ προφθάσῃ νὰ γυρίσῃ ἀπ' τὸ μακρὺ καὶ θλιβερὸ αὐτὸ ταξίδι. Μὰ κι' ἡ ἴδια ἐνοιθε τὸ, ἑαυτὸ της ἀσχημα. Ἦταν τώρα πιά πενήντα πέντε χρόνων, κι' ὁ συνταγματάρχης ἐξήντα. Μὰ οἱ ἀλλεπάλληλες ἐκστρατεῖες εἶχαν καταβάλλει καὶ τοὺς δυὸ φοβερὰ.

—Εἶναι καὶ τόσο μακρὰ αὐτὸ τὸ νησί! ἔλεγε λυπημένη ἡ μαμὰ-Λίζα.

—Θὰ πήγαινα στὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου κι' ἀκόμ' πιὸ πέρα ἂν χρειαζόταν, ἀπαντοῦσε ὁ συνταγματάρχης. Μιὰ δύναμη ἀνώτερή μου μὲ καλεῖ. Ἐκείνος ποὺ μὲ φωνάζει, ἐκείνος θὰ μὲ ξαναφέρει.

Ἀφοῦ φλῆξε τρυφερὰ τὴν γυναικα του, φώναξε κοντὰ του τὴ Λούση καὶ τὸν Πέτρο.

Τώρα πιά κι' οἱ δυὸ ἦταν τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ Λούση, δεκαεπτὰ χρόνων τώρα, εἶχε γίνει σωστὴ κόρη, λευκὴ μὲ μιὰ ἐλαφρὴ χλωμάδα, μὲ μακρὰ ξανθὰ μαλλιά, ἥσυχη καὶ γλυκομίλητη. Ἀπ' τὴν τραγωδία τῆς Κωνσταντίνης εἶχε μείνει, στὸ βάθος τῆς ψυχῆς της, μιὰ μελαγχολία καὶ σπινθίως μιλοῦσε... Κοίταζε τὸ νοικοκυριό, φρόντιζε γιὰ ὅλα χωρὶς θόρυβο καὶ δὲν ἄφιν' εὐκαι-

ρία χωρὶς νὰ δείχνῃ στὴ θετὴ της μητέρα τὴν εὐγνωμοσύνη της καὶ τὴν ἀφοσίωσή της.

Στὴν ἀρχὴ εἶχ' ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμία νὰ μπῇ στὸ μοναστήρι τοῦ Ἀγίου Βικεντίου, γιὰ τὴ τίποτα δὲν θεωροῦσε ὠραιότερο κι' ἰδανικότερο ἀπ' τὸ νὰ γίνῃ Ἀδελφὴ τοῦ Ἑλέους. Μὰ γρήγορα κατάλαβε ὅτι εἶχε κι' ἄλλα καθήκοντα:

«Ὁ Ἑρρίκος μὲ πόση χαρὰ ξαναγύρισε στοὺς σπαχήδες!... (Σελ. 130, στ. β').

καθήκοντα παιδιοῦ πρὸς τὴ γριὰ θετὴ της μητέρα καὶ καθήκοντα μητέρας πρὸς τὸν μικρὸ Πέτρο.

Τὰ τελευταία αὐτὰ καθήκοντα δὲν ἦταν καὶ τὰ πιὸ εὐκόλα. Ὁ Πετράκης δὲν εἶχε πολλὰ δικαιώματα στὸν τίτλο «καλὸ παιδί». Κάθε ἄλλο. Ἦταν φύση δρμητικὴ κι' ἀνυπότακτη. Μὰ εἶχε καὶ καὶ ποὺ καθυσάχαζε τὴ μαμὰ-Λίζα

και τή Δούση: Είχε καλή καρδιά.

Πιο μικρός, ήταν ήσυχος και σιωπηλός. Μά εσο μεγάλωνε, τόσο φανερόνταν η φύση του: Ήταν ένα τρομερό παιδί. Θύμωνε, χτυπούσε το πόδι στο πάτωμα, δεν έπαρνε από λόγια. Κάθε έξουσία που ήθελε να του επιβληθώ, τον έκανε να επαναστατή. Του άρεσε πολύ να σκαρώνει παιχνίδια στα παιδιά της γειτονιάς. Μια φορά κατάφερε δυο μικρούς να πατιάρουν πάνω σ' ένα μέρος της παγωμένης λιμνούλας, όπου αυτός είχε ανοίξει μια κρυφή τρύπα. Έτσι τα παιδιά έπεσαν στο κατάψυχο νερό και μάλιστα χειμώνα καιρό, πράγμα που μπορούσε να έχει σοβαρές συνέπειες.

Δεν έκαναν τίποτ' άλλο απ' τ' να τον μαλώνουν. Μά το Πιτράκη τ' αὐτὶ δὲν ἔδρωνε ἀπ' αὐτά. Σκαρφάλωνε στα δέντρα και χαλούσε τις φωλιές. Άλλοτε τ' σκαζε κρυφά απ' τὸ σπῆτι και πήγαινε να βλέπει τὸς στρατιώτες στα γυμνάσια και ἰδίως τὸ ἱππικό. Δῆλωνε ἀπὸ τὴν ὄψη γιὰ τὴν γλῆνη ἀξιωματικός, χρειαζόταν πολλή δουλειά κι' ὅτι προτιμοῦσε νὰ γίνῃ θωρακοφόρος και μάλιστα σάλπιγγας τῶν θωρακοφόρων, με τὴν ἀστραφτερή σάλπιγγα και τὴν μακρὰ κόκκινη φούντα στὸ κράνος.

Μά τὸ συνταγματάρχῃ τὸν ἀνησυχοῦσε πρὸ πάντων τὸ ὅτι ὁ Πέτρος δὲν ἐσημείωνε καμμιά πρόοδο. Ἡ ἀδελφὴ του εἶδε κι' ἐπαθε ὡς πού νὰ τοῦ μάθῃ νὰ διαβάξῃ. Ὅσο γιὰ γράψιμο, μόλις ἤξερε νὰ βάζῃ τ' ὄνομά του και δῆλωνε κατηγορηματικά ὅτι δὲν ἐννοοῦσε νὰ υποβληθῇ σὲ ἀγγραφεῖς μαθημάτων. Προτιμοῦσε νὰ ζωγραφίσῃ ἀνθρωπάκια ποῦλεγε πὼς ἐμοίζαν με τὸ σταθμάρχῃ ἢ τὸν ἀγροφύλακα.

Δὲν εἶχε κλίσῃ παρὰ μόνο γιὰ τὴν ἱχθυογραφία και τὴν γελοιογραφία κι' ἡ μαμά-Λίτσα πολλές φορές σήκωνε τὰ χέρια της στὸν οὐρανό:

— Τί θὰ γίνουμε μ' αὐτὸ τὸ παιδί! ἔλεγε.

Μόνο ἓνα ὄνομα εἶχε μεγάλη ἐπίδραση πάνω του: Τ' ὄνομα τοῦ Ἑρρίκου, τοῦ λοχαγοῦ τῶν σπαχήδων. Ἐκεῖνος ἦταν ὁ σωτήρας, εἶχε φανῇ σὲ μιὰ τρομερὴ σιγμὴ με τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι, ἐσκώτωσε τὸ δολοφόνο τοῦ πατέρα του κι' ἔσωσε τὸν ἴδιο και τὴν ἀδελφὴ του. Σ' αὐτὸν ὁ μικρὸς ἦταν ἀφοσιωμένος με σῶμα και ψυχὴ.

Πολλές φορές, σὲ ἀσχημες ὥρες, ἡ Λίτσα ἀπειλοῦσε τὸν Πέτρο:

— Θὰ γράψω στὸ λοχαγὸ Ἑρρίκο, ὅτι δὲν εἶσαι καλὸ παιδί!

Κι' ὁ μικρὸς ἔμενε φρόνιμος δυο-τρεις μέρες. Μά ὕστερα πάλι τὰ ἴδια!

— Πιτράκη, τοῦ εἶπε ὁ συνταγματάρχης, φεύγω γιὰ ταξίδι μακρινό. Πρέπει νὰ μὲ δώσῃς τὸ λόγο σου ὅτι θὰ κά-

θεσαι φρόνιμα και δὲ θὰ στενοχωρῇς τὴ μαμά-Λίτσα.

— Τὸ ὑπόσχομαι!

— Δὲ θέλω τέτοια ὑπόσχεση: Καλὰ-καλὰ δὲ σκέφθηκες τί εἶπες αὐτὴ τὴ στιγμή, κι' ὠρισμένως θὰ σχεδιάζεις ἄλλα.

Τὸ παιδί δὲν ἀπαντοῦσε.

— Ἀκούτῃ με δῶ, μικρὲ μου, εἶπε ὁ συνταγματάρχης αὐτημέρα. Σὲ λίγο κλείνεις τὰ δέκα. Τὴν ἡμέρα πού θὰ τὰ κλείσης, θὰ μπῇς στὸ Πρυτανεῖο, νὰ τὸ ξέρῃς.

— ὦ, τὸ κακόμοιρο! εἶπε ἡ Λίτσα.

— Ἄσε με και ξέρω τί κάνω, ἀπάντησε ὁ συνταγματάρχης. Κατόρθωσα, με ἄρκετὲς δυσκολίες, νὰ τὸν δεχθοῦν χωρὶς ἐξετάσεις. Ἄλλοιῶς δὲ θὰ μπάινει ποτέ. Ὁ Λαμορισιέρ με βοήθησε σ' αὐτὴ τὴ δουλειά.

— Καί τί εἶν' αὐτὸ τὸ Πρυτανεῖο; ρώτησε ὁ Πέτρος.

— Εἶναι σχολεῖο στρατιωτικό, όπου δέχονται μόνο ὀρφανὰ στρατιωτικῶν. Ἐπειδὴ ἔμωσ ὁ πατέρας σου σκοτώθηκε στὴν ἀποικία στὴν ἀρχὴ τῆς κατακτήσεως, θὰ δεχθοῦν και σένα, ἐξαιρετικῶς. Πιστεύω νάμαι ἐδῶ ὅταν πρέπει και θὰ σὲ πᾶω ἐγὼ νὰ σὲ γράψω.

— Καί χρειάζεται δουλειά κεῖ-μέσα;

— Φυσικά.

— Τετράδια... βιβλία... πέννες;

— Ἀπ' ὅλα! Ἐκτὸς ἀπ' αὐτά, θὰ κάνεις γυμναστική, ξιφομαχία, μποξ και ὀπασκία. Θὰ παλεύεις ὀλημερίς με τοὺς φίλους σου, ἀρκεῖ νάχῃς ὀρεξη!

— Καί βέβαια θὰ παλεύω! φώναξε ζωηρά ὁ Πέτρος.

— Καλὰ θὰ κάμῃς. Θὰ φᾶς και κάμπωσες κι' ἔτσι θὰ φτιάξῃ κι' ὁ χαρακτήρας σου.

Κι' ὁ συνταγματάρχης φίλησε πάλι τὴ γυναίκα του και τὴ Δούση.

— Μήπως θὰ ἰδῇτε τὸ λοχαγὸ Ἑρρίκο; ρώτησε ὁ Πέτρος.

— Ἰσως. Φοβάσαι μὴ τοῦ πῶ ὅτι δὲ θὰ κάμῃς προκοπὴ στὸ Πρυτανεῖο;

— Ὅχι. Μά νὰ τὸν ρωτήσετε ἂν θέλῃ νὰ μπῶ στὸ Πρυτανεῖο. Ἄν πῇ ναί, τότε πᾶω!

— Πολὺ καλὰ!

— Τώρα νὰ σὰς φιλήσω—γι' αὐτόν!

— Ἐλα, διαβολάκο! Ἄς εἶναι, εἶσαι πιὸ καλὸς ἀπ' ὅτι φαίνεσαι!

Πρὶν ξεκινήσει, ὁ συνταγματάρχης εἶχε γράψῃ στοὺς δυο γιούς του τὸ γνωστὸ μας γράμμα.

Τὸ ταξίδι πού ἐπιχειροῦσε, θὰ διαρκοῦσε ἔξῃ ὡς ὀκτὼ μῆνες. Οἱ θάλασσες, βλέπετε, δὲν ἦταν τότε γεμάτες ἀπὸ τὰ σημερινὰ γρήγορα ἀτμόπλοια κι' ὁ γέρος στρατιωτικὸς δὲν ἤξερε καλὰ-καλὰ τὸ δρομολόγιο πού θ' ἀκολουθοῦσε. Ἦξερε μόνο ὅτι κάπου-κάπου ἔφευγαν πλοῖα ἀπ' τὸ Πόρτσμουθ γιὰ

τὴν Ἀγγλικὴ ἀποικία τοῦ Ἀκρωτηρίου κι' ἐπῆσαν και στὸ ἐρημικὸ νησί τῆς Ἀγίας Ἐλένης, πού ἦταν δυο χιλιάδες μίλια μακριὰ ἀπ' τὴν ἀκτὴ τῆς Ἀφρικῆς και τρεῖς χιλιάδες λεῦγες ἀπ' τὴ Γαλλία.

Στις 16 Μαρτίου 1840, ὁ συνταγματάρχης Καρδινιὰν ἀποβιβαζόταν στὸ Πόρτσμουθ. Ἐβλεπε μ' ἀπερίγραπτὴ συγκίνηση τὰ παλιὰ Ἀγγλικά πλοῖα πού εἶχαν χρησιμεύσει γιὰ φυλακὴ σὲ πολλές χιλιάδες Γάλλους κι' ἀνάμεσά τους και τὸν «Πρωτέα» ἀπ' όπου εἶχε δραπετεύσει μαζί με τὸ φίλο του Ἀραδὲκ στὰ 1802. Μά ἐπνίξε τὴ συγκίνηση γιὰ νὰποφύγῃ καμμιά ἐκδήλωση, πού ἴσως θὰ τοῦ ἐστολίζε ματαίωση τοῦ ταξιδιοῦ του, και στις 24 Μαρτίου ἐπιδιβαζόταν στὸ «Δελφίνα», Ἀγγλικὸ βρῖκι πού μετέφερε ἄροτρα γιὰ τὴν Ἀγγλικὴ ἀποικία τοῦ Ἀκρωτηρίου.

Δὲν θὰ παρακολουθήσουμε τὸ μεγάλο αὐτὸ ταξίδι, οὔτε τις θλιβερὲς ἰδέες πού κυριαρχοῦσαν στὸ μυαλὸ τοῦ γέροντος ἀξιωματικοῦ. Στις 7 Μαΐου ὁ «Δελφίν» περνοῦσε τὸν Ἰσημερινό.

Ἐχετε βέβαια ἀκούσει νὰ λένε γιὰ τὸ «πέρασμα τῆς γραμμῆς», ὅπως ὀνομάζουν τὸ πέρασμα ἐνὸς πλοίου ἀπ' τὸ νοτιὸ κύκλο πού κόβει στὰ δυο τὴν ὑδρόγειο σφαῖρα. Ὅσοι γιὰ πρώτη φορὰ περνοῦν ἀπὸ κεῖ, κάνουν, θέλοντας και μὴ, ἓνα ψυχρὸ μπάνιο ἢ τοῦλάχιστο τοὺς μουσκεύουν με τις τρόμπες.

Μά ὁ συνταγματάρχης Καρδινιὰν ἦταν γνωστὸς στὸ πλοῖο: τὸ αὐστηρὸ βλέμμα του, ὁ μικρὸς κόκκινος φλόγκος του, ἡ ἀξιοπρεπὴς σιωπὴ του, ἔδωσαν ἀπ' τοὺς ἀγγλους ναυτικούς κάθε ἰδέα νὰ ἀστείευθοῦν μαζί του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΙΑΚΑΔΑ

Βόσκουν τ' ἀρνάκια, στὴ γαλήνη, πλάι στὴ σασμένη ἀγριαιδιά, στ' ὄρτ' ὁρσίδι πού ἀναδίνει τὴν ἀνστή του μυρουδιά.

Ἡ σγουρὴ μύτη τους πού ἰδρώνει, με δυο ρουθούνια νηστικά, σέρπει ψαχτά και ξεροζώνει τὸ κοντὸ χόρτο βιαστικά.

Διακάδα σύντομη μερώνει τοῦ ξεροῦ κάμπτου τὴ σκουριά, καὶ λεύτερο τὸ μᾶτι ζώνει μιὰ κρύα γαλάζια ἀπλοχωριά.

Λίγο νεράκι, ἄμα φυσήσει, ζαρώνει μέσ' στὴ ρεμματιά, χαδιάρικα τὸ κυπαρίσσι γέρνει στὴ χαμηλὴν ἰτιά.

Σμάρι πετούμενα κοράκια κοράζουν ψηλά, πολὺ ἀψηλά: και κάνουν ἴδια παλαμάκια τὰ φύλλα πού ὁ ἀνεμὸς κινᾷ.

Κι' ὡς τόσο, χώρια, κι' ἓνα-ἓνα, κι' ὅλα μαζί, εἶναι ἐδῶ στὴ γῆ τόσο κινὰ, καλὰ πλασμένα κι' ἄξια, τόσο ἄξια, γιὰ στοργή!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η ΔΙΟΣ

Σὰν ἓνα γέλιο παιγνιδιστό, ἔαπλωθηκε πάνω στὴ γεμάτη ὀμίχλη πολιτεία ὁ ἥλιος. Σὰν ἐπιδέξιος ἀκροβάτης σκαρφάλωσε ὡς στὶς στέγες με τις ψηλές καπνοδόχους κι' ἔδωσε στὰ παλιά, γερασμένα κεραμῖδια ἓνα χρῶμα φρεσκάδας και νεανικῆς δροσιάς. Στις ταρατσες ἀπλώθηκε σὰν ἀδιόρθωτος τεμπέλης και στὰ ψηλά, ὀξυκόρυφα καμπαναριά κέντησα γιρλάντες χρυσοῦ φωτός.

Ἐπειτα κατέδθηκε ὡς τοὺς ὑγρούς, μισοσκότεινους, δρόμους, πού κινιόταν ἡμέρα τὸ ἀπροσδιόριστο πλήθος κι' ἀπλώσε τὸν χρυσοκέντητό του χιτῶνα πάνω στὰ πεζοδρόμια και στὰ κατώφλια τῶν μαγαζιῶν και τῶν μισοκλειστῶν σπιτιῶν, στὴ λάσπη και στὴν ἀσφαλτο τὴ γλυστερή στὰ δέντρα πού ἀκίνητοῦσαν μελαγχολικά σὰ διπλωμένα ἀπὸ μιὰν ἀπειρὴ λύπη. Ἀφῆσε ὕστερα τὰ χρυσά, φεγγαδόλα του σιντάλια σὲ μιὰν ἄκρη και πήδησ' ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα κι' ἀπὸ τις καγ-γελωτὲς αὐλόπορτες μέσα στὰ σπῆτια και σάλπισε με τὸ μελωδικὸ βούκινό του τὴν ὕγεια και τὴ ζωὴ. Χτύπησε με τὸ λιγνὸ δάχτυλό του τοὺς κοιμιμένους φεγγίτες, κατέδθηκε ὡς τὰ βᾶθη τῶν σκοτεινῶν ὑπογείων, ζήτησε νὰ πλανηθῇ μέσ' στοὺς μακρούς, ἀπροσπέλαστους διαδρόμους τῶν ἀρχοντικῶν σπιτιῶν.

Κι' ἔπειτα ξαναδῆκε στὸ δρόμο. Ἐγινε σὰ φιδάκι χρυσό, γλυστερὸ και λιγνὸ, και κουλουριάστηκε πάνω στὰ σύρματα τῶν τράμ, τῶν τηλεφῶνων και τῶν τηλεγράφων, κι' ἔσκυψε νὰ καθρεφτιστῇ στὰ στενὰ ρεῖθρα τῶν πεζοδρομίων τὰ γεμάτα νερά, και τυλίχτηκε σὰν φλογισμένη κορδέλλα στὶς ρόδες τῶν κάρων και τῶν ἀμαξῶν, κι' ἀναδιπλώθηκε ἀνάμεσά τὰ τζάμια τῶν αὐτοκινήτων, και τινάχτηκε ἐλαφρὰ γύρω στοὺς στύλους, πού στεκόταν σὰν τραχιὸι λογχοφόροι στὸ μακρὸς τῶν μεγάλων δρόμων.

Και στάθηκε.

Φόρεσε τότε μιὰ λαμπρὴ κατάχρυση ἱπποτικὴ πανοπλία κι' ἤρθε και χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ κήπου. Σὰν παλιὸς εὐπατρίδης περπάτησε ἀνάμεσα στὶς πυκνές, γεμάτες φύλλα δεντροτοιχίες, και πήγε και χαίρετῃσε τοὺς ὀρθοὺς, μαρμαρένιους τοξότες, κι' ἔδωλε τὴ βριαία του περικεφαλαία και τὴν ἔρριξε μέσα στ' ἀκίνητα νερά τῆς στέρνας, και στὸ τέλος τινάξε τὴ χρυσόσκονη τῶν μαλλιῶν του στὰ συντριβάνια, κι' ἔφυγε μέσ' ἀπὸ τις περιτοκλάδες πού ἀγκαλιάζανε τὰ κάγκελα, ἐλαφρὰ σὰν δειλὸ, κυνηγημένο πουλί.

Ὅσοι τὸν εἶδανε, εἶχανε ἓνα εὐθυμο γέλιο στὰ χεῖλη και μιὰ γλυκιὰ καλοσύνη στὴν καρδιά. Κάτω ἀπὸ τὴν εὐεργετικὴ προστασία του, νόμιζε κανεὶς

πὼς δὲ μπορούσε οὔτε μιὰ πονηρὴ κι' ἀδίκη σκέψη νὰ ταῦνη τὰ μαῦρα της, κατασκότεινα φτερά.

ΙΩ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

Θ'.

Τὸ ἀσημένιο μπαλταδάκι, τὸ φεγγάρι κι' ἡ κουκιά.

Ὁ πόλεμος ἐκεῖνος, —ἐξακολουθεῖ ὁ βαρὼνος Μυγχαούζεν, —τελείωσε ἄσχημα και μένα οἱ Τοῦρκοι ὡς ἐπῆσαν αἰχμάλωτο και με πῆγαν στὴν Πόλη, πεσκέσι τοῦ Σουλτάνου. Ὁ Σουλτάνος χάριξε πολὺ και μ' ἔβαλε στὸ περβόλι του νὰ τοῦ φυλάω τὰ μελίσια. Ἐ, δὲν ἦταν και τόσο βαρεὰ ἡ ἀγγάρεία μου: Κάθε πρωτὶ ἔπρεπε νὰ βγάξω τις μέλισσες γιὰ νὰ βόσκουν, νὰ προσέχω μὴ φύγῃ καμμιά και, κάθε βράδυ, νὰ τις γυρίσω στὰ σπιτάκια τους και νὰ τις μετρῶ ἂν εἶναι σωστές.

Ἐνα βράδυ, τις μέτρησε κι' εἶδα πὼς ἔλειπε μιὰ μέλισσα. Ἐφάξα σ' ὄλο τὸ περβόλι και τέλος τὴ βοήκα ἀπάνω σὲ μιὰ ψηλὴ ἀνθισμένη μουσουλιά. Τῆς φώναξα νὰ κατεβῇ, τῆς σφύριξα, δὲ μᾶκουσε, θύμωσα και, στὸ θυμὸ μου, τῆς πέταξα τὸ μόνο πρᾶγμα πού κρατοῦσα: ἓνα ἀσημένιο μπαλταδάκι, πού ἦταν τὸ σημάδι τῆς ὑπηρεσίας μου. Ἀλλὰ τὸ πέταξα με τέτοια ὀρμή, πού ἔφτασε ὡς τὸ φεγγάρι κι' ἔμεινε κεῖ!

Και τώρα; Πὼς θὰ γυρίσω στὸ παλάτι χωρὶς τὸ σημάδι τῆς ὑπηρεσίας μου; Θὰ με τσάκωναν και θὰ μ' ἔχωναν στὴ φυλακή. Ἰσως θὰ μοῦκοβαν και τὸ κεφάλι. Ἐπρεπε λοιπὸν, με κάθε τρόπο, νὰ πάρω ἀπ' τὸ φεγγάρι τὸ μπαλταδάκι μου. Ἐδυνῶς εἶχ' ἀκούσει πὼς στὴν Ἀνατολή, ἡ κουκιά μεγαλώνει πολὺ γρήγορα και φτάνει πολὺ ψηλά. Δὲ χάνω καιρὸ και φυτεύω στὸ χῶμα ἓνα κουκί. Ἀμέσως ἐφύτρωσε. Και σὲ λίγες ὥρες, ἡ κουκιά ἐκείνη πῆλωσε τόσο

πολύ, πού ἔφτασε κι' αὐτὴ ὡς τὸ φεγγάρι και περιπλέχτηκε. Ἦταν σὲ μιὰ ἀνεμόσκαλα. Δὲν εἶχα πιά παρὰ νὰ σκαρφαλῶσω.

Αὐτὸ ἔκανα. Κι' ὅταν βρέθηκα πιά στὸ φεγγάρι, ἄσχημα νὰ ψάχνω γιὰ τὸ μπαλταδάκι μου. Πού νὰ τὸ βρῶ! Ἀσημένιο τὸ μπαλταδάκι, βλέπετε, ἀσημένιο και τὸ φεγγάρι, δὲ φαινόταν ἀπάνω του. Ψάχνοντας, πασπατεύοντας, ἐπιτέλους τὸ εἶπασα. Και τώρα δὲν εἶχα παρὰ νὰ κατεβῶ. Ναί, μὰ πὼς;

«Κι' ἡ κουκιά; θὰ μοῦ πῇ. Πὼς ἀνέβηκες;» Ἀντυχῶς, ὡς πού νᾶνεβῶ, ὡς πού νὰ ψάξω, βγήκε κι' ὁ ἥλιος πού ἔξωρε ἀμέσως τὴν κουκιά και τὴν ἔκανε ἄγερο. Ὡστόσο, ἀπὸ δὲν εἶχα παρὰ τὸ ἄγερο αὐτό, τὸ τραβῶ ὄλο ἀπάνω στὸ φεγγάρι, τὸ πλέκω και κάνω ἓνα σκοινὶ γερό. Μόνο πού δὲν θᾶφτανε πιά ὡς κάτω. Τὸ ἔδεσα ὅμως ἀπὸ μιὰν ἄκρη τοῦ φεγγαριοῦ, —γιατί, γιὰ καλὴ μου τύχη, ἦταν και μισοφέγγαρο με δυο ἄκρες, —και κρεμάστηκε.

Κατέβηκα ὡς τὸ τέλος σχεδὸν τοῦ σκοινιοῦ. Ἐκεῖ, με τὸ μπαλταδάκι μου, ἔκοψα τὸ ἀπὸ πάνω μέρος, πού με μοῦ χρειαζόταν πιά, και τὸ ἔδεσα ἀπὸ κάτω. Ἔτσι τὸ σκοινὶ μου μᾶκουσε και μπόρεσα νὰ κατεβῶ ἄλλο τόσο. Τὸ ξανάκοψα ἀπὸ πάνω, τὸ ξανάδεσα ἀπὸ κάτω. Και πάλι, και πάλι... Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, μπόρεσα νὰ φτάσω τόσο χαμηλά, ὥστε ἔβλεπε πιά τὸ περβόλι ἀπὸ κάτω μου.

Κουράστηκα ὅμως, τὰ χέρια μου ἀπόλυναν τὸ σκοινὶ κι' ἔπεσα. Μὲ τὸ βάρος του, τὸ σῶμα μου ἀνοίξε στὸ χῶμα μιὰ τρύπα βαθειὰ σὰν πηγάδι και βρέθηκα σιὸν πάτο. Ἀνέβηκα ὅμως κι' ἀπὸ κεῖ, κάνοντας σκαλιὰ με τὸ μπαλταδάκι μου. Ἔτσι κατάφερα νὰ γυρίσω στὸ παλάτι με τὴν ὥρα μου και με τὸ σημάδι τῆς ὑπηρεσίας μου στὸ χέρι. Γλῶττωσα!

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

Αγαπητοί μου,

ΑΠΟΤΕ, στο σπίτι ενός καλού μας φίλου, ξέγινε αυτή η σκηνούλα: «Ο μικρότερος αδερφός του ρώτησε άξαφνα τόν πατέρα τους: «Μπαμπά, έμεις κάνουμε να καπνίζουμε;—Όχι! αποκρίθηκε ο πατέρας. Τό κάπνισμα είναι κακό.—Γιατί λοιπόν;» έσύ καπνίζεις;» ξαναρώτησε ο μικρός. Κι' ο πατέρας έμεινε κόκκαλο.

Έτσι τουλάχιστο μου γράφει ο άλλος, ο μεγάλος. Καί θέλει να πη πως ο πατέρας του κανένα δικαίωμα δεν είχε να τους απαγορεύσει το κάπνισμα, τη στιγμή που αυτό το «κακό» τόκανε κι' ο ίδιος. Άν δεν εκάπνιζε, μάλιστα. Άλλά έγώ, τι να σάς πω! Στη θέση του πατέρα εκείνου, δεν θαμένα καθόλου κόκκαλο. Παρά θακανα έν' από τα τρία: ή θα σήκωνε το χέρι μου να δώσω ένα γερό σφάλιαρο του μικρού αθάδην ή θα του άπαντοῦσα επιγραμματικά: «μά ο δικός μου ο πατέρας δεν ήταν τόσο αυστηρός και μ' άφρησε ναποκτήσω ένα ελάττωμα» ή, —κι' αυτό μου φαίνεται θάταν το καλύτερο,—θα τον κάθιζα τόν μικρό στο σκαμνί και θα του έκανα δλάκερη όμιλα, ες επήκοον μάλιστα και του μεγαλύτερου.

Γιατί δεν είναι μόνο το κάπνισμα που απαγορεύει ένας πατέρας στα παιδιά του, ένφ' αὐτός καπνίζει. Είναι και τόσα άλλα! Ούτε πάλι ένα παιδί μπορεί να κάνει ό,τι κάνει ο πατέρας του, με την πρόφαση πως οί μεγάλοι δίνουν το παράδειγμα στους μικρούς. «Ω, υπάρχουν και τόσα πράγματα που επιτρέπονται στους μεγάλους, ή είναι καλά γι' αὐτούς» απαγορεύονται όμως και πρέπει ναπαγορεύονται αὐστηρά στους μικρούς, γιατί τούς βλάπτουν! Κι' άς πάρουμε γιά παράδειγμα τόν καπνό. Είναι βέβαια ένα δηλητήριο. Μή νομίζετε όμως ότι κι' αὐτό δεν χρειάζεται κάποτε σέ κάποιους οργανισμούς; ότι δεν όφελει έναν άνθρωπο, ένήλικο βέβαια, που εργάζεται μάλιστα πνευματικώς; ότι δεν τόν ξεσκοτίζει, δεν τόν ξεκουράζει, δεν τόν δίνει δύναμη να εξακολουθήσει την εργασία του. Ούτε όλοι όσοι καπνίζουν είναι καταχραστές ή τό κάνουν μόνο από κακή συνήθεια και γιά δια-

σκέδαση. Όχι, τό κάνουν κι' από μία ανάγκη.

Έπειδή εκάπνιζε δηλαδή κι' ο πατέρας τους, κι' ο πάππος τους, ίσως ακόμα κι' ο προπάππος τους, ο οργανισμός τους, από κληρονομική τητα, σέ μία ώρισμένη ηλικία, ζητά τόν καπνό. Τό δηλητήριο τότε είναι γι' αὐτούς ένα γιατρικό,—ένα διεγερτικό του νου,—όπως και πολλά άλλα δηλητήρια όφελουν, σέ μία χρήση μέτρια και λογική. Άλλ' αὐτό δεν σημαίνει ότι κι' ένα παιδί δεκαπέντε χρονών μπορεί ή πρέπει να καπνίζει, έπειδή καπνίζει κι' ο σαραντάρης πατέρας του! Άν αὐτός βρίσκη στόν καπνό μία όφέλεια, τό παιδί θάδρυσκε μία βλάβη. Γιατί ο οργανισμός του δεν θάταν ακόμα έτοιμος να δεχθί το δηλητήριο. Κι' όχι μόνο τό τόν έδλαπτε τότε άμέσως, θα τού έφερνε ζάλες, ναυτίες, άνορεξίες, άδυναμία, χλωμάδα; αλλά και κατόπι, σ' όλη του τη ζωή, γιατί θα συνήθιζε νωρίς, θα γινόταν ένας καπνιστής έμπαθής, καταχραστής; κι' αὐτό, άργότερα, θαχε πολύ δυσάρεστες συνέπειες γιά την υγεία του. Πάντα, βλέπετε, ένα δηλητήριο. Καί τό άξιωμα είναι: όσο άργότερα τό αρχίζει κανείς, τόσο πιο κερδισμένος είναι. Κι' αν μάλιστα κατορθώσει, με τη θέληση, να υπερνικήσει την ανάγκη του οργανισμού και να μή τό αρχίσει ποτέ, ακόμα καλύτερα. Θα κερδίσει μερικά χρόνια ζωής, που πάντα τα θυσιάζουν όσοι καπνίζουν, έστω και μέτρια. Γι' αὐτό λοιπόν ένας πατέρας, είτε καπνίζει, είτε όχι, έχει και τό δικαίωμα και τό χρέος ναπαγορεύει στα νήλικα παιδιά του τό κάπνισμα. Καί μόνο έν' άσυλλόγιστο, γιά να μην πω άνόητο, παιδί θα τολμούσε να τού πη: «και πως έσύ καπνίζεις;»

Άς πάρουμε κι' άλλο παράδειγμα. Όλοι οί γιατροί είναι σύμφωνοι, πως άμα περάσει κανείς τα σαράντα, ένα ποτηράκι κονιάκ ή ένα ποτήρι καλό κρασί σέ κάθε γεύμα, τού είναι άπαραίτητο γιά τονωτικό. Άλλά και τό σπέρτο είναι δηλητήριο; και τό σπέρτο δεν κάνει να τό βάζουν στο στόμα τους τά παιδιά, γιά τούς ίδιους άκριδώς λόγους που δεν κάνει και να καπνίζουν. Να λοιπόν πως ένας πατέρας ή μία μητέρα μπορούν εξαίρετα να πίνουν στο τραπέζι τό ποτηράκι τους, αλλά να μή δίνουν στα παιδιά τους ούτε σταλιά, ούτε... κακό παράδειγμα.

Και γιά πόσα άλλα πράγματα δεν θα μπορούσε κανείς να πη τό ίδιο! Γιατί και φαγιά, και ποτά, και συνήθεια, και διασκεδάσεις, κι' αναγνώσματα, και θεάματα, και κέντρα, υπάρχουν ένα σωρό που επιτρέπονται, ή που είναι κι' αναγκαία στους μεγάλους, αλλά που απαγορεύονται στους

μικρούς. Μπορείς έσύ να πηγαίνεις σ' ένα καφενείο, στή λέσχη, στο θέατρο; Μπορείς να παίζεις με τούς φίλους σου; Μπορείς να διαβάζεις τό βιβλίο που διαβάσεις τη μητέρα σου, ή θεία σου, ο μεγάλος σου αδελφός; Κι' αν νομίζεις ότι μπορείς μόνο έπειδή σου λένε πως πρέπει να παίρνεις παράδειγμα από τούς μεγάλους, δεν σκέπτεσαι καθόλου καλά παραλογίζεσαι. Ούτε μπορεί ναχης από τούς μεγάλους την άξίωση να μή σου απαγορεύουν παρά μόνο, ό,τι δεν κάνουν κι' εκείνοι. Τό «δάσκαλε, ποιά δίδασκεις και νόμο δεν εκράτεις», έχει έδώ καμμία έφαρμογή. Είναι άλλο πράγμα! Σημαίνει άπλούστατα πού πρέπει να είναι ήθικος εκείνος που διδάσκει στους άλλους ήθική. Κα βέβαια πως θα μάθι τό παιδί τό ναγαπή την αλήθεια ένας πατέρας που θάλεγε όλο ψέμματα, ή νάναι και ένας που θάταν κακός, ή νάναι και ένας που θάταν δόλιος, ή νάναι ήμερος κι' ευγενικός, ένας που θάταν άγριος και πρόστυχος;

Κι' όμως, παιδιά μου, κι' ο κανόνας αὐτός έχει ακόμα τίς εξαίρέσεις του. Ά, τί συγκινητικές εξαίρέσεις! Ο άνθρωπος δεν είναι ποτέ τέλειος. Κα πόσοι δύστυχοι πατέρες μ' έλαττώματα, με κακίες ανθρώπινες, δεν ελπίζουν στα παιδιά τους: «είς να γίνετε καλά μην κοιττάτε έμένα!»

Με μία αὐταπάρηση που τούς τή υπαγόρευε ή μεγάλη στοργή, έφτασαν νααναγνωρίσουν και να όμολογήσουν οί ίδιοι τίς κακίες τους, μόνο και μόνο γιά να μην παραδειγματιστούν από αὐτούς τά παιδιά τους. Ναί, ως εκεί.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΛ Α. ZENNEBRAHN
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

—Κάθισε, κύρ-Φραντή, τού έλεπε κυρία Λάντη. Έχω να σου προτείνω κάτι τί, που θέλει σκέψη. Έρεεις τού φέκι;

—Τι λές, κυρά μου! Έγώ που είχα καμα στρατιώτης;..

—Μπα! ύπηρέτησες και στο στρατό δεν τόξερα... .

—Τρία χρόνια σωστά, κυρά μου.

—Τόσο τό καλύτερο. Λοιπόν άκουσε, κύρ-Φραντή. Ο Άλάρτης, δασοφύλακός μας, παραγέρασε.

Βλέπει πιά καλά, κουράζεται γρήγορα, έχει ρεματισμούς και δεν μπορεί τρέχει στο δάσος σαν άλλοτε. Έγώ όμως δεν έννοώ να μπαίνουν κρυφά λαθροκυνηγοί και να μού σκοτώνουν λαγούς, ζαρναδία, πουλιά, να με ρημάζουν τό κυνήγι και να μή βρίσκω έπειτα τίποτα οί συγγενείς μου που

έρχονται στο κτήμα μου να κυνηγήσουν —Κατάλαβα, άρχοντίσά μου, κατάλαβα... .

—Τι λές λοιπόν, κύρ Φραντή; Έρχεσαι να γίνης δασοφύλακας; Στην αρχή, πέντ' έξη μήνες, θα σέ οδηγί και θα σέ διευθύνη ο Άλάρτης. Έστερα, άμα μάθης καλά τη δουλειά σου, θα γίνης έσύ άρχιδασοφύλακας κι' ο Άλάρτης θα πάη πιά να ήσυχάση στο σπιτάκι του και στο περδόλι του. Δέχεσαι;

—Δέχομαι λές; Και πού έλπίζα έγώ τέτοια τύχη! Μόνο που δεν ξέρω αν θα μείνεις ευχαριστημένη.

—Ό,τι δεν ξέρεις, θα τό μάθης. Είσαι εργατικός και τίμιος και θα κάνης τό χρέος σου όπως πρέπει. Η καλή μου ή Άνθούλα θα πηγαίνη στο σχολειό και θα μαθαίνη να ράβη. Έγώ θα φροντίσω γιά τό μέλλον της. Έσύ θάχης όκτακόσια φράγκα τό χρόνο, ένα βαρέλι κρασί, τά ξύλα σου και τά κάρβουνά σου. Σκέψου κι' αν σέ συμφέρη... .

—Και πως να μή με συμφέρη; Καθένας θάπαιρνε τέτοια θέση και θάλεγε κι' ευχαριστώ... . Ναί, κυρία Λάντη, δέχομαι, σάς ευχαριστώ πολύ κι' έλπίζω να τά καταφέρω.

—Και σύ, Άνθούλα, δέ λές τίποτα; Μήπως δέ σάρéσει νάρθης στο σπίτι μου;

—Ω, τί λές, κυρία!..

Κι' όμως ή μικρή ήταν λιγάκι ανήσυχη. Άν πηγαίνε με τόν πατέρα της να καθήση στο άρχοντικό της κυρίας Λάντη, θα μπορούσε πιά να βλέπη τόσο συχνά τό Γιάννη και τη Βασιλική, να κάθεται δλάκερες ήμέρες στην αγαπημένη της εκείνη βίλλα που όλοι την αγαπούσαν, ως κι' αὐτά ακόμα τά περιστέρια; Έπειτα συλλογιζόταν και τόν Πάτροκλο, τόν κακό, που θά την πείραζε πάλι και θα την έκανε να κλαίη με τούς τρόπους του... .

—Λοιπόν, κύρ Φραντή, έλεπε φεύγοντας ή κυρία Λάντη, έλάτε την Πέμπη με την Άνθούλα, να τά ξαναπούμε.

Η μικρή συνόδεψε την κυρία ως τάμξει και γύρισε στο σπίτι, όπου βρήκε τόν πατέρα της καταχαρούμενο.

—Τι τύχη, Άθούλα μου, της έλεπε, τί τύχη! Κρίμα να μή ζή κι' ή μακαρίτισσα ή μητέρα σου να χαρή!.. Γιά φαντάσου, να μή φοβόμαστε πιά μπόρα ούτε χαλάζι, να μή σκοτώνονται στόργωμα και σέ μία νύκτα να χάνω όλους μου τούς κόπους!.. Τώρα

θάχομαι τό σπιτάκι μας, τό κρασί μας, τά ξύλα μας, ό,τι μάς χρειάζεται. Κι' άς έρθη ντέ ο κύρ-Θάνος να μάς βγάλη, άς έρθη!.. Θάχω και τούφέκι έγώ! Θα θυμηθώ τά παλιά μου, τότες που ήμουν στο στρατό. Ά, είχαμε τύχη, Άνθούλα μου! Τύχη σά βουό!

Η μικρή, βλέποντας πόσο ευτυχισμένος ήταν ο πατέρας της, δεν τόλμησε να ταραξή τη χαρά του με τίς άνησυχίες και τούς φόβους της. Έπειτα ο πατέρας της δεν ήξερε τόν Πάτροκλο και θα έλεγε πως ήταν άνοησία να φοβάται ένα παιδί που μόλις μία φορά τό είδε και που τόν περισσό-

—Ά, την πονηρή! Θαρρείς λοιπόν πως δεν ξέρω τίποτα;... Η κυρία μου τά έλεπε όλα... Έχει δικιο, έγώ δεν κάνω πιά γι' άρχιδασοφύλακας. Παραγέρασα, τά πόδια μου δέ βαστούν πιά. Πρέπει λοιπόν να πάρω την άποστρατεία μου, τη σύνταξή μου, και να πάω να ήσυχάσω. Ευχαριστώ πολύ την κυρία που θέλησε να μού κάνει καλά γεράματα και χαίρουμε που διάλεξε γι' αντικαταστάτη μου σένα, Φραντή.

Κι' έγώ θα κάνω ό,τι μπορώ γιά να μένη ευχαριστημένη ή κυρία φτάνει να με οδηγίς τού λόγου σου, έλεπε ο Φραντής.

Ο πατέρας της Άνθούλας στεκόταν με συστολή μπρός στόν Άλάρτη, που έκανε τό σοβαρό και καμάρωνε γιά τη στολή του με τό άσημένιο σερρήτι στο κασκέτο. Μα τού άρεσε τού γέρου αὐτός ο σεβασμός και φάνηκε πιο πολύ ευνοϊκός, στο διάδοχό του.

—Έλα να ιδής τά σκυλιά, Φραντή, τού έλεπε σέ λίγο. Έχομε κάτι άφεντόσκυλα!..

Πατέρας και κόρη άκολούθησαν τόν άρχιδασοφύλακα, αλλά καθώς έπλησίαζαν στο κυνοτροφείο, άκούστηκαν γαυγίσματα δυνατά κι' ή Άνθούλα, φοβισμένη, στρυμώχτηκε κοντά στόν πατέρα της.

—Μή φοβάσαι, μικρούλα μου, και δεν πειράζουν αὐτά τά σκυλιά! της έλεπε ο γέρος.

—Είναι ήμερα, μπάρμπα!

—Ω, ναί! Δεν είναι σαν τάλλα εκείνα, τά θεριά, που είχαμε σαν ζούσε ο άφέντης. Τί σκύλαροι! ως εκεί πάνω! Θα σ' έτρωγαν όλοζώντανη αν έκανες να μπής στο σπιτάκι τους!

Άνατρίχιασε ή Άνθούλα. Θα την έτρωγαν όλοζώντανη; «Ω, πως θα φοβόταν, αν ήταν στο άρχοντικό εκείνο τόν

καϊρό! Δεν θάκλεινε μάτι όλη νύχτα... .

Ο μπάρμπα-Άλάρτης άνοιξε την πόρτα τού κυνοτροφείου.

(Ακολουθεί)

ΡΗΤΑ

29.

Τό φτωχό και τό σακάτη να μή τούς περιφρονήσης, μ' αν μπορείς, κάνε τους κάτι, γιά να τούς άνακουφίσης.

Και μία καλοσύνη μόνο όταν πρόθυμα τούς δείχνης, μέσα σ' το βαθύ τους πόνο κάποιον βάλσαμο θα δέχνης.

CHRF

«Πατέρας και κόρη πήγαν στο άρχοντικό» (Σελ. 141, στ. 6.)

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΕΦ. 5. (Συνέχεια) εκ σελ. 134)

4.—Οι βραβευμένοι στους *Μικρούς Διαγωνισμούς* έχουν τις ακόλουθες τιμές και άμοιβές:

α'.—Έκείνος που παίρνει *Α' Βραβείο* έχει το δικαίωμα να στείλη τη φωτογραφία του να δημοσιευθή, σύμφωνα με τους παραπάνω όρους (§ 3, α' και Σημειώσεις). Τού δημοσιεύεται το βραβευμένο του έργο, όταν ο Διαγωνισμός είναι ποιήματος, μεταφράσεως, ζωγραφικής κτλ. Και παίρνει για δώρο τα *τρία* τομιά Παιδικού Πνεύματος, από τη «Βιβλιοθήκη» της Διαπλάσεως.

β'.—Έκείνος που παίρνει *Β' Βραβείο*, μπορεί να διαλέξη δύο τομιά Παιδικού Πνεύματος, όποια θέλει, κι' εκείνος που παίρνει *Γ' Βραβείο* ένα μόνο.

Σημειώσεις.—Βραβευμένα έργα είτε σε Μικρούς, είτε σε Μεγάλους Διαγωνισμούς, δημοσιεύονται κατόπιν κι' εκείνων που παίρνουν Β' ή Γ' Βραβείο. 'Αλλά αυτό είναι στη διάθεση της Διαπλάσεως. 'Επίσης στη διάθεσή της είναι να δημοσιεύει και μία δέκαρη Συλλογή 'Ασκήσεων, βραβευμένη με οποιοδήποτε Βραβείο στο σχετικό Διαγωνισμό, ή ένα μέρος απ' αυτή, ή μόνο δύο τρείς δημοσιεύσιμες 'Ασκήσεις, όπως κι' απ' όλες τις άλλες Συλλογές.

5.—Οι τιμές κι' οι άμοιβές των βραβευμένων στο Δημοψήφισμα των *Ψευδώνυμων* και στο Διαγωνισμό *Εξαπαθώματος* είναι ιδιαίτερες κι' έχουν οριστεί στο Γ' Κεφάλαιο (§ 16) και στο Ε' Κεφάλαιο (§ 3, θ'). 'Επίσης ιδιαίτερες είναι κι' οι τιμές κι' άμοιβές του Διαγωνισμού των *Εδωμένων*, που ορίζονται πιο κάτω (§ 8, α', β', γ').

6.—'Η αίτηση για την αποστολή των δώρων κάθε Διαγωνισμού πρέπει να γίνεται από τον βραβευμένο *έντός τριών μηνών* από τη δημοσίευση των *Αποτελεσμάτων*. Κοτόπι το δικαίωμα παραγράφεται.

7.—Τα βραβεία των *Εδωμένων*. Για κάθε καλή, βραβευόμενη ή όποιοδήποτε διακριθείσα απάντηση σε Διαγωνισμό, για κάθε Εξαπαθώμα κτλ, ή Διάπλasis σημειώνει ανάλογα εύσημα (από ένα για κάθε 10 όρθες Λύσεις, από ένα για κάθε 25 φύλλα Εξαπαθώματος, 20 εύσημα για ένα καλό διήγημα ή ποίημα Διαγωνισμού και καθεξής, όπως ορίζεται στα σχετικά Κεφάλαια περί Διαγωνισμών Λύσεων, 'Ασκήσεων, Εξαπαθώματος κτλ. ή κατά την κρίση της Διαπλάσεως, όταν δεν ορίζεται, στους άλλους). 'Η απονομή των Εδωμένων δημοσιεύεται πάντα στ' *Αποτελέσματα* των Διαγωνισμών μ' ένα Ε και μ' ένα αριθμό σε παρένθεση, κοντά στο όνομα ή στο ψευδώνυμο εκείνου που τα παίρνει. Π.χ.: *Ανδρείος Εδωμένος* [15Ε]. Αυτό σημαίνει ότι ο διαγωνιζόμενος *Αν-*

δρίμιο του φυλλάδιου όπου δημοσιεύθηκαν τ' *Αποτελέσματα* και στο τέλος το γενικό άρθροισμα. (Π: χ: Στο 110ο Διαγωνισμό Λύσεων, φυλλ. 50, πήρε Εδωσημα 15. Στο Μ. Διαγωνισμό Ποιήματος, φυλλ. 160, πήρε Εδωσημα, 20. Το δλον Εδωσημα 35.)

Σημειώσεις:—Μερικοί στέλνουν και Γενική Σημείωση ή Στατιστική των Εδωσμων του έτους. Γράφουν δηλαδή όλο ε όσοι πήραν Εδωσημα και πόσα πήρε ο καθένας. Κι' αυτοί άμειβονται πάλι με ανάλογα Εδωσημα, γιατί οι Στατιστικές βοηθούν πολύ τη Διάπλasis στη διαλογή και στην έκδοση των *Αποτελεσμάτων*.

10.—Τα δώρα όλων άνεξαρτήτως των Διαγωνισμών είναι παραδοτέα στο Γραφείο. 'Όσοι θέλουν να τα λάβουν ταχυδρομικά, πρέπει, μαζί με τη σχετική αίτηση, να στείλουν κι' ανάλογα ταχυδρομικά τέλη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' Κανονισμός της Σελίδος Συνεργασίας Συνδρομητών. —Παιδικόν Πνεύμα.

1.—Σε κάθε φυλλάδιο της «Διαπλάσεως», σχεδόν τακτικά, μία σελίδα, ή έκτι, είναι αφιερωμένη στη δημοσίευση μικρών λογοτεχνικών έργων των ψευδώνυμων των φίλων. 'Η σελίδα αυτή ονομάζεται «*Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών*» και, για συντομία, αναφέρεται μόνο με τάρχηκα Σ. Σ. Σ.

Σημειώσεις: 'Η δημοσίευση του 'Οδηγού, στην αρχή του χρόνου, και κατόπι Προκηρύξεις ή *Αποτελέσματα* Διαγωνισμών εκτίουν τη Σελίδα Σ. Σ. από το φύλλο ή την περιορίζουν σε δύο-τρείς μόνο στήλες. Τό ίδιο κι' όταν υπάρχουν πολλές Μικρές 'Αγγελίες ή μεγάλη 'Αλληλογραφία. Γενικά, ή Σ. Σ. Σ. εξαρτάται από την άλλη ύλη που δημοσιεύεται υποχρεωτικά στις τρείς τελευταίες σελίδες του φύλλου.

2.—Τα στελλόμενα για τη Σ. Σ. Σ. έργα ή κομμάτια, μπορούν να είναι πεζά ή έμμετρα, πρωτότυπα ή μεταφρασμένα. Πρέπει όμως να είναι αδημοσίευτα, να έχουν παιδαγωγικό χαρακτήρα, να εννοούνται από παιδιά και να μην υπερβαίνουν τη μισή στήλη.

Σημειώσεις:—Τα δημοσιεύμενα στη Σ. Σ. Σ. είναι συνήθως παιδικά ποιημάτια, διηγημάτια, έντυπώσεις από την παιδική ζωή, περιγραφές, ιστορικά ή άστεια ανέκδοτα, σκέψεις κτλ. σάν αυτά που δημοσιεύονται και στις άλλες σελίδες του φύλλου. Κομμάτια ακατάλληλα για το περιοδικό μας δεν είναι δεκτά, όσο όρατα κι' αν είναι. 'Επίσης δεν είναι δεκτά σε άλλη γλώσσα από αυτή που γράφεται ή «Διάπλasis». Σκοπός της Σ. Σ. Σ. είναι να γυμνάξη τα παιδιά που έχουν λογοτεχνικό τάλαντο, για να συνθέτουν έργα δικά τους ή να μεταφράζουν καλά από τις ξένες γλώσσες που σπουδάζουν. 'Αλλά Λογοτεχνία δεν γίνεται σήμερα σε

άλλη γλώσσα από τη δημοτική. Λογοτεχνία όμως γίνεται και παιδικά έργα,—έργα γραμμένα από παιδιά—που μπορεί να είναι άριστοτεχνήματα.

3.—Κάθε κομμάτι, στελλόμενο για τη Σ. Σ. Σ., πρέπει να είναι γραμμένο χωριστά, μόνο του, καθαρά, ευανάγνωστα, με πλαταί γραμμές και με περιθώριο για διορθώσεις, κι' από τη μία μεν όψη του χαρτιού, ώστε να μην χρειάζεται αντιγραφή για να σταλή στο Τυπογραφείο. Τα δον ανόγνωστα, τα μουτζουρωμένα, τικάταστα χειρόγραφα ή διάπλasis ούτε καν τα διαβάσει.

4.—Τέτοια κομμάτια, κάθε ψευδωνυμικός, συνδρομητής ή άδελφός του, χωρίς ψευδώνυμο δεν επιτρέπεται—έχει το δικαίωμα να στείλη ως όκτω στο διάστημα του χρόνου, δηλαδή από δύο κάθε Τριμήνια, είτε και τα δύο μαζί, είτε ένα-ένα. 'Αλλά σε κάθε κομμάτι, από πάνω, πρέπει να γράφει «1ο (ή 2ο) κομμάτι Σ. Σ. Σ. για την δέινα Τριμήνια, του τάρχη (όνομα και ψευδώνυμο) κι' από κάτω πάλι το ψευδώνυμό του.

5.—'Η Διάπλasis διαβάσει τα κομμάτια που λαβαίνει καθ' έβδομάδα και, στην 'Αλληλογραφία, κάθε φύλλο, στη στήλη που έχει γράφεται «Διά την Σ. Σ. Σ.», αναφέρει τα εγκρινόμενα με *αύξοντα* «*Αριθμό*» Εγκρίσεως, αναφέρει και ταπορριπτόμενα και λέει για ποιο λόγο ταπορρίπτεται. Τα εγκρινόμενα τα δημοσιεύει με τη σειρά τους. 'Επειδή όμως μία Σελίδα πρέπει να είναι *ποικίλη*, για να διαβάσει πιδ ευχάριστα, (να μην έχη δηλαδή όλο ποιήματα, ή όλο διηγήματα, ή όλο άστεία κτλ.) όταν είναι στη σειρά δύο-τρία όνομα κομμάτια, ή Διαπλάσις παίρνει το άρχαιότερο, —έκείνο δηλαδή που έχει το μικρότερο 'Αριθμό 'Εγκρίσεως, —κι' αφήνει τάλλα για κατοπινά φύλλα. 'Επίσης, όταν είναι στη σειρά πολλά έκτετα κομμάτια και χρειάζεται για τη Σελίδα κι' ένα συντομότερο, ή Διάπλasis πηδ μερικους αριθμούς ως να τώ βρη. Γεν' ούτό στ' αυτιά τα κομμάτια δεν υπαίουν πάντα με τη σειρά που έχουν εγκριθεί, αλλά συχνά προηγείται ένας μεγαλύτερος αριθμός από ένα μικρότερο.

6.—Όταν συμπληρωθώ ό αριθμός των κομματιών που μπορούν να χωρέσουν στα φυλλάδια μίας τριμήνιας, ή Διάπλasis δηλώνει ότι δεν δέχεται άλλα για την τριμήνια εκείνη κι' η αποστολή σταματά, έως ότ δηλώσει πάλι ότι δέχεται για την επόμενη. 'Επειδή όμως δεν μπορεί να ξέρη από πριν πόσα άκριβως κομμάτια θα χωρέσουν,—γιατί, καθώς είπαμε, ο χώρος της Σ. Σ. Σ. εξ' ορτάται από πολλά,—ή Διάπλasis εγκρίνει κατά προσέγγιση τα χρειζόμενα και, απ' όσα τυχόν περισσεύουν στο τέλος της Τριμήνιας, διαλέγει μόνο τα καταλληλότερα, είτε για το είδος τους είτε για την έκταση. Τάλλα,—λίγα πάντα,—μεινών.

(Ακολουθεί)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Η μικρή Ναυσικά βλέπει την θρα-Μαρίνα που δεν έχει διόδοντνια παρά μερικες ρίξες κι' εκεί, και λέει:

—Κουτάξτε, παιδιά, της κυρα-Μαρίνας τώρα ξεφυτρώνουν τα δοντνια!

(Γεγονός) Χρυσή 'Ακτίς
ΜΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,
'Αθήναι, 38 οδός Εδριπίδου
την 24 Μαρτίου 1924

25η Μαρτίου
ΕΝΑ ώρατο έπιγραμμά στην 25η Μαρτίου βρισκό στο γράμμα του Μικρού 'Αθηναίου. Δεν μου γράφει και τον ποιητή, αλλά μου φαίνεται ότι είναι του ζακυνθινού 'Ιωάννη Τσακισιάνου.

'Η πρώτη δίνει ένα Χριστό, 'Η δεύτερη μία 'Ελλάδα, Χάρα σ' εκείνους που θα ιδούν της τρίτης τη λαμπράδα!

Μιά άπορία του Λευκού Γλάστου, που μου τη στέλνει μάλιστα και συστημένη: «Πως μερικοί μπορούν να γράφουν τόσο μεγάλους ιστορίες, που πολλάκις πιάζουν 104 σελίδες, όπως το *Χωρίς Οικογένεια*, ή *Μυστηριώδης 'Ησος*, ή *Ευεργη Πατούδα* κτλ; 'Εγώ για γράφω μισή στήλη της Διαπλάσεως, είναι ζήτημα! Τι να ένοση γα ή καλός μου φίλος; ότι γα ή μπορούσε, δεν θάντεχε να γράφω αυτός τη μισή στήλη, ότι έγώ δεν θα του την ανέκρινα, ή τη δημοσιεύσω; Με άλλους λόγους άναντιον τίνος είναι το παράτην άπορία, για να το άπαν-τω.

'Ο Νίκος Πουλιόπουλος ήταν άριστος από γρήπτη. Και μόλις κώθηκε, άμέσως θυμήθηκε τι παρορία του έδινα στο διάστημα άρρώστιας του και για να μ' άρρώστιας, μου έκαμε ένα συντομική. Και το καλό παιδί μου άφει: «'Αλλά ό,τι κι' αν κάνω στη Διάπλasis, ποτ' δεν θα της καληρώσω το καλό που μου έχει αυτή σε δύο μόνο χρονάκια! 'Χάρω πολύ, *Ευκλείδης*, για την ευτυχία του Συλλόγου σας «Τιτάς». Όταν έβλεπε είκοσι μέλη ως έκα, και μάλιστα όλοι Διαπλάστες, και μαθηταί της Δ' του γυμνασίου, μπορούσε να χαλάσσει με τον κόσμο. Τό ξέρω ότι όλοι έχουν το ίδιο ενδιαφέρον' αλλά πόνουν και λίγοι, όταν έχουν πεντά. Περιμένα λοιπόν μεγάλα, τιμάρια, από τον «Τιτάς» σας.

'Ο Προμηθεύς μου γράφει ότι ένα μάθημα γυμναστικής, ό γυμναστής τους είδε κάποιον να διακρίνει,—γιατί, καθώς είπαμε, ο χώρος της Σ. Σ. Σ. εξ' ορτάται από πολλά,—ή Διάπλasis εγκρίνει κατά προσέγγιση τα χρειζόμενα και, απ' όσα τυχόν περισσεύουν στο τέλος της Τριμήνιας, διαλέγει μόνο τα καταλληλότερα, είτε για το είδος τους είτε για την έκταση. Τάλλα,—λίγα πάντα,—μεινών.

(Ακολουθεί)

μου! Φαντάζομαι τι θα γίνεται ποιος να με πρωτοπάρη, αφού μου λέει ότι όλα σας έχω μαγειρένα. Πολλά χειριστήματα στο μπαμπά, που ύστερα από είκοσι χρόνια, τό ίδιο μαζαπ' κι' αυτός και δεν παύει να σας λέη για μένα.

Διηγήθηκα πολύ, *Νόκτισσε*, γι' αυτά που μου γράφεις για την κατάσταση της υγείας σου, έλπίζω όμως κι' έγώ, αφού από τώρα είσαι καλύτερα, να δυναμώσης τελείως στην έξοχή. 'Όσο για το στρατιωτικό, νομίζω δικι άδικα άνησυχεις. Δεν είναι δυνατό να μη σοδ δώσουν αναβολή. Εύχομαι στο επόμενο γράμμα σου να διαβίω όλο ευχάριστα.

Σούλα, Δώρα Ν. Ζαφειρίου, 'Ερμηίτη, Μαύρε Γάτε, 'Όνειρον στη 'Ελληνισμύ, 'Υπιδέτη 'Αετέ, ήμητρα Κ. Βελλαλή, καλή αρχή λοιπόν! Πολύ μ' άρεσαν τα πρώτα σας γράμματα, έξετέλεσα τις παραγγελίες σας και τώρα περιμένω τη συνέχεια. 'Αλλά ή Δώρα κι' ή ήμητρα πρέπει να πάρουν και ψευδώνυμα.

'Οραίος 'Επιδοτολάς μου έσταλιν αυτήν την έδομαδα κι' οι έξής: *Διανγής Νούς*, *Θάλασσα*, *Σμύρνη* (δυό), *Άσπερη Καμέλια*, *Μασκαμύρ* (δυό), *Μικρός Κισσός*, *Γαλαξίας*, *Αφρισμένο Κύμα*, *Πόλις των 'Ονείρων*, *Σιφίρης Παίς*, *Πόθος των Γραμμάτων*, *Αίματοςποτισμένη Δευτεριά*, *Αετιδής*, και *Τσουνκιδούλα*.—'Εξετέλεσα τις παραγγελίες των και τους ευχαριστώ όλους για τα καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.
'Εγκρίνονται: 32. 'Αναμνήσεις.—'Η παρόδραμα της *Κουήσης των 'Αχαιών*.—33. 'Η τιμωρία πάντα έρχεται της *Δοξαμένης Φουστανέλλας*.—34. 'Οι κύβου της *Μίρας*.—35. 'Ανάμνηση άσπερα λουλούδια του *Αργιόκρινου*.—36. 'Ευδινιμύς του *Αετιδώς*.—37. 'Η *Σιωπηλή 'Ασκήδης* του *Αργίου*.—38. 'Οι τρείς άγιοι του *Αφρισμένου Κύματος*.—39. 'Από τα *Φαιδρά* του *Γαλαξία*.—40. 'Από *Ανέκδοτα* του *Αλεξανδρινού* *Αστέρος*.—41. 'Ο *Καπός κόρακος* των *Ώων* του *Φασουλή*.—42. *Μεγάλη Παρασκευή* του *Πουλιού της Καταγίδος*.—43. 'Ο *Νάσος* του *Ολέμπι*.—44. *Στη Λευκονή* του *Φουτουριστή*.—45. *Χρόνια άξέχαστα* του *Ιδανισμού*.—46. *Γιατί έγώ ποτ' ού 'Αδάμαντος*.—47. *Σαν παραμύθι* του *Αστεριού της Φυλής*.
'Αδελφές.—'Αλλά δεν θα εγκριθούν, γιατί και αν εγκρινόνταν, δεν θάταν δυνατό να δημοσιευθούν. Και πάλι δηλώνω πώς δεν δέχομαι κομμάτια. Για όσα θα λάβω, έτοιμ κι' αν έστάλησαν πριν από τη δηλώσή μου, δεν θα κάνω λόγο. Μόνο όα ούς πώ ποτε πάλι θάρχω να δέχομαι.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
Ουδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή ανανοείται, αν δεν συνοδεύεται από του δικαίωματος δρ. 5.—Τα εγκρινόμενα ή ανανοούμενα ίσχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1924. 'Όσα συνοδεύονται από Α, άνήκουν εις άγόρια και όσα από Κ, εις κορίτσια.

Νέι Ψευδώνυμα: Σούλα, κ. (ΑΖ). *Ενδοξος Πολεμιστής*, ά. (ΦΠΟ). *Άθως*, ά. (Ρ). *Απόγονος του Πύργου*, ά. (ΑΒ). *Χιονάτη*, κ. (ΕΛ). *Πληρωμένη Καδιά*, ά. (Τιτάν). *Σενατόν*, ά. (Π). *Φαίρησι*, κ. (ΡΚ). *Διζυμύδη*, ά. (ΕΑ). *Απόγονος του 'Οδυσσέως*, ά. (ΔΚ). *Μυσσώτις*, κ. (ΑΣ). *Πανσέληνος*, κ. (ΒΣ). *Ήρος της Γραβιάς*, ά. (ΚΣ). *Στήρυμα* του *Γένους*, ά. (ΕΖ). *Αναγέννησις του 'Ελληνισμού*, ά. (ΕΖ) *Γιάννης Χαρίσης*, ά. (Π). *Φαραώ*, ά. (Ποίος). *Άγία Σοφία*, κ. (ΜΤ). *Άλκυον*, κ. (ΑΔ).

Ανανόμενις Ψευδώνυμα:

Μικρός Κισσός, ά. *Κρητικό Προσκοπάκι*, ά. *Μπουγαρινάκι*, κ.

Η Διάπλasis άπόζεται τους φίλους της: *Φασουλή* (έλαβα) *Νεβ-Σεχιόλη* (περαστικά έστειλα) θά προκηρυχθούν και τέτοιοι διαγωνισμοί: βιβλία άλλα από τα υπάρχοντα στο γραφείο μου, δεν προμηθεύω) *Φουτουριστή* (χαίρω που έγραψε καλή μά... ποτε δεν έχουν καλό παιδί μου; για τό άλλο θά προσπαθήσω) *Ευτυχία* *Αρχ. Παχ.* (πολύ με συγκίνησε ό άρωτός σου άποχαριστήριός' ναί, έλπίζω να μη με έσχάσης και στη νέα σου ευτυχισμένη ζωή, και στην άδελφούλα σου, που σε διαδέχεται, να έμπνεύσης την ίδια αγάπη) *Παντελή* *Βελ.* (λυπομαι που σε χάνω, αλλά χαίρω που σε άντικαθιστ' ή τόσο καλή άδελφή σου) το φύλλο δεν πειράζει ναργεται στονομά σου για ψευδώνυμο λέει ό 'Οδηγός') *Αλκυον* (περαστικά!) *Αφρότο* *Γουρουνόπουλο* (άλλά τώρα, βλέπετε, δεν δέχομαι ούτε για τη Β' Τριμήνια' πάλι τυχερός που σοδ άνεκριθώ ένα) *Ν. Ι. Καραλ.* (δεν μπορώ, δυστυχώς, να δεχθώ αυτή την πρόταση). *Ιδεολάτρης* (αργότερα, έλπίζω) *Κορυφή* του *Ολύμπου* (θα δημοσιευθώ, γιατί δε θέλει διορθώματα) όπως σοδ είπα και το διορθώσε έσθ, είναι πολύ καλό) *Πουίσηρακλειανόν* (ποιά διήγημά σου; δεν θυμομαι τώρα) *Καρσύντον Κραταύον* (άκούη! δεν μπορείς να γράφης δημοσιεύσιμο κομμάτι' πρέπει να έξασκηθής, προπάντων στη γλώσσα!) *Άγγελον Κόκκιν* (έστειλα' για τις λύσεις ιδες τι λέει ό 'Οδηγός) *Κων. Α. Μαλλίρης* (ό 'Οδηγός σε πληροφορεί ότι σε τέτοιες έρωτήσεις δεν απαντώ και ότι το δικαίωμα του ψευδώνυμου είναι δρ. 5' αιδεσιμότατος) λένε μόνο τους παπάρδες) *Πουλι της Καταγίδος* (ναί, προφύλαξη τώρα όσο μπορείς) *Γελασάν* (έχει καλώς) *Πικρή* *Συλαβία* (άριστα σε έλα; μπράβο, παιδί μου!) *Αυαρολλίδα* (τό κομμάτι σου είναι από εκείνα που θέλουν λίγες διορθώσεις) ώστε θα δημοσιευθώ) *Αήτητον* *Ελλάδα* (περαστικά' έστειλα) *Μακεδονοπούλα* (τι χαριτωμένη ή μικροβία φίλη σου τη) *Αλεξανδρινόν* *Αστέρα* (έστειλα' αλλά τώρα πρέπει να διαδύσης και τον 'Οδηγό, για να μην κάνης μάταιους κόπους) *Κεραυνός*. *Ιπποτόν* (τό φύλλο σου στέλλεται τακτικά όπως σε

δλους· τὰ φύλλα δλων τῶν συνδρομητῶν καθε πόλεως, στέλλονται μαζί, σ' ἓνα δέμα·) **Παγκόσμιον** **Όνειρο** (τί λέει; τὰ Ταξίδια τοῦ Βαρόνου Μυγκάουζεν εἶναι βιβλίο κλασσικό, παγκόσμιον· κι' ἀποτελεῖ μέρος τῆς «ἐγκυκλοπαιδείας» νὰ ξέρη κανεὶς τί λέει κι' αὐτὸ ἀφ' ἑνὸς τὰ γέλια ποὺ κάνει καὶ τὴν εὐχαρίστηση ποὺ ἔχει·) **Χ. Χρυσανθ.** (δ' ὀδηγὸς διασπείρει λεπομερῶς·) **Ἀρατον** (σὼστὰ δλ' αὐτὰ· ἀλλὰ τὸ δικαίωμα ὑφίσταται ἀκέραιο ὅσο ὑπάρχει ὡρὸς· ὅταν στέλλονται—100 κομμάτια καλὰ γιὰ ὡρὸ 50 μόνο, τί θέλεις νὰ γίνεσαι;) **Βόλγας** (ἔχεις δικίω· εἶχε γίνεαι λάθος· μὴν ἀνησυχεῖς) **Δαμπερὸν** **Ἡλιον** (καὶ ἑλληνικὰ INBI· εἶναι τὰ ἀρχικά τῆς ἐπιγραφῆς «Ἰησοῦς Ναζωραῖος Βασιλεὺς Ἰουδαίων») **Στάμον Ι.** **Σάρον** (ἐστεῖλαι· εὐχαριστῶ γιὰ δα γράφεις·) **Ε. Γρίβαν** (ὑπόλοιπον εἰς πίστωσιν Συλλόγου δρ. 2280) **Σ. Ι. Σ.** (ἀρκετὰ καλὸ· ἀργότερα, ποὺ θὰ δέχωμαι πάλι, νὰ στελεχίσῃ) **Δοξασμένην Σπάρτην, Ἀθλητὴν Στήσαγόρα** κτλ. κτλ.

Ναυαγὸν τῆς Κυνθίας, Υἱὸν τοῦ Ψηλορείτη, Διγενῆν Ἀκρίταν, Ἀπόλλωνα, Ζεφυραῖν, Πίστις-Πατρίς, Λάουραν, Κόκκινον Κρίνον (ἐστεῖλαι.)

Εἰς ὁδὸς ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 23 Μαρτίου, θάπνυντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΒΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 213ου Διαγωνισμού. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 29 Μαΐου.

239. Δεξιόγραφος

Ἄν πάρῃς χέρι... ἐκατὸ Κι' ἐμπρὸς μας τὰραδιάσῃς, Πλήθος ἡρώων μυθικῶν Θὰ μὰς παρουσιάσῃς.

Πρόμαχος τῆς Ἑλευθερίας

240. Συλλαβόγραφος

Τὸ πρῶτό μου εἶναι γράμμα, Στὸ δεύτερο πατεῖς· Κι' ἂν βρῆς τὸ σύνολό μου, Σκύψε νερὸ νὰ πιῇς.

Δοξασμένη Φουσανέλλα

241. Στοιχειόγραφος

Γιὰ κεφάλι γράμμα βάζεις Σὲ μεγάλο ποταμὸ Κι' ἄξαφνα ἀκούς κοντὰ σου Ἐνα κλάμα γοερό.

Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφαιριῶν

242. Στοιχειοτονόγραφος

Τὸν προφήτη, ξικουστὸ Ἀπ' τὴν Ἱερὰ Ἱστορία, Μὲ μιὰν ἄλλη ὀρθογραφία Κι' ἔναν ἄλλον τονισμό, Κάνεις ποίημα λαμπρό!

Γεράσιμος Πουρναρόπουλος

243. Κυρόλεξον Κενυρμένον καὶ ἀντεστραμμένον.

1.—Ἡ μικρὰ Μυκάλη εἶναι ἱστορικὴ.
2.—Ἡ Ἡρώ δυναμώνει ὀλοένα.
3.—Νὰ πάρωμε καὶ μῆλα;
4.—Ὁ Φαράς ψιρεθεῖ.
(Αἱ τέσσαρες λέξεις τοῦ Κυβόλεξου εὐρίσκονται ἀντεστραμμέναι εἰς τὰς ἀνωτέρω φράσεις.)

Δήμος Α. Καπετανάκης

244. Κρυπτογραφικὸν

123456782 = Χώρα ἑλληνικὴ.

25272 = Πόλις ἀσιατικὴ.

3872 = Κράτος ἀσιατικόν.
477682 = Ἀφρημένον.
5412 = Ταχυδρομικόν.
67612 = Μέρος τοῦ λόγου.
783283 = Πόλις γαλλικὴ.
8367867 = Πόλις ἀσιατικὴ.

Ἰωάννης Ἀν. Χονδρογιάννης

245. Μαρινὴ Εἰκὼν

— Ἐλένη, Μαρία, νὰ τὸ μαζέψετε μὲ τάξη μὴν τὸ μπερδέψετε.
— Ποιὸ, μαμμά;
— Αὐτὸ ποὺ σὰς εἶπα.

Μιμῶζα

246. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Μάγισσαν, τὰ δὲ δευτέραι γράμματα ἀρχαῖον Βασίλεα:

1, Στρατηγὸς Λακεδαιμόνιος·
2, Θεὸς διπρόσωπος· 3, Ἀκρωτήριον ἑλληνικόν· 4, Κράτος τῆς Ἀφρικῆς· 5, Μυθικὴ Βασίλισσα.

Ἀσπρη Καμῆλια

247. Μικτὸν

εα—*—ωσ—κν—τ—μ—γλν—*

Πολεμιστὴς τῆς Πατρίδος

248. Γρίφος

Ὡδ' ο ο εἰς
ο ο εἰς εἰς ἦτορ
ο ο ο ο σθ' εἰς ἦτορ
ο ο εἰς εἰς ἦτορ
ο ο εἰς
Ἀετὸς τῆς Γνώνας

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

249. Carré

F * * * * * T Ἄνω, ἔγκλημα. Κάτω, στοιχεῖον Δεξιὰ χώρα τῆς Εὐρώπης. Ἀριστερὰ εἰδος ποιήματος.

250. Acrostiche

Les deuxième lettres des mots ci-dessus, forment une fleuve de la France historique: 1, Reine de la Grèce· 2, La Sainte Vierge· 3, Personnage du théâtre vulgaire· 4, Animal domestique· 5, Pape célèbre.

Μαργαρίτα

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 48

643. Δορύλαιον (δόρυ, λέων).
—644. Λέρος-λάρος.—645. Δάβα.—Ἐλβα, ἔλα.—646. Ζωγράφος (ζῶ, γράφω, φῶς.)
647. ΣΕΛΙΝΟΝ ΗΛΙΟΣ
Υ Α Δ
ΣΥΜ ΣΟΙ ΗΦΑ
Η Υ Ρ
ΒΕΛΟΣ ΝΑΥΣ ΙΚΑ

648. Ἀγάπα τὸν πληρόν σου ὡς ἐαυτόν. (Ἡ ἀνάγκη σου ἐκ τοῦ κέντρου κοχλιοειδῶς.)—649. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ (ἐλεεύ, νεοσός, ὄπλον, πέπλος, ὕπνος, λοξός, σύνολον).—650. ΡΟΔΟΝ-ΕΠΙΑΝΟ (Ρῶα, Ὀπίον, Δανία, ὈΝομα, ΝΩς).—651. Ἡλί, Ἡλί, λαμρά σαβαχθανί.—652. Ἐμφορὰν με δωρεάν. (ἐμ εἰς εἰς αν, μεδ, ὦρα, ἄν).—653. Le lendemain.—654. Poincare (point, carré.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἔως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἢ λέξεις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 70. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2. Ἡ ἀποσπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—484)

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Εβραβεύθησαν: Θανέλης (Ἀδελφούλα μου), Νεμάνης (Μυστηριώδης Νήσος), Ἐπαῖνος: Σεντημένος, Πᾶν ὁ Ὁρειάσιος, Διανγῆς Νούς, Εὐρυς Τῆς, Τσιμάρας. Λοιποὶς εὐχαριστῶ.

ΜΙΜΗΣ ΜΠΙΖΑΝΗΣ

(ΚΔ'—485)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»

Προσέχουσιν διαγωνισμὸν πρὸς συνῆσιν διηγήματος. Θέμα κατ' ἐκλογὴν. Προδεδωκέναι τμήματα· Βραβεῖα: Α' Quo vadis, Β' ΑΡΧΙΔΙΔΥΡΟΓΡΦΙΑ, Γ' ΚΥΡΑ ΤΗΣ ΕΓΝΩΙΑΣ, Δ' ΖΗΤΙΑΝΑ ΤΗΣ ΓΕΦΥΡΑΣ. Σὲ καθε ἐπαινούμενον μὴ δέσμιον Μ. Μυστικῶν, Στεῖλτε στὸν Ἀντώνιον Κανελλῶν (διὰ Μ. Σ.) ὁδὸς Ἀλκαμένους 56, Ἀθήνας.

(ΚΔ'—486)

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ, ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, ΑΦΕΛΗΣ ΚΥΠΡΙΟΠΟΥΛΑ, ΚΟΜΗΤΗΣ ΤΩΝ ΑΧΑΡΝΩΝ, ΑΦΟΡΚΡΙΝΟ, ΙΔΑΝΙΣΜΕ, ΜΕΜΦΙΣ, ΦΙΟΡΗ ΛΕΒΑΝΤΕ, ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ, ΤΕΜΗ ΤΗΣ ΘΑ ἔθεωροῦς ἢ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ» ἂν λαβαίνετε μέρος στὸ διαγωνισμὸ τῆς.

(ΚΔ'—487)

Εἰσερχομένη στὸν Διαπλάσμο, χαίρετ' ἄπαντας. Βρῆστε με· εἰμαι ἦ:

(ΚΔ'—488)

Ελπίουσα Νεότης, πρόσχε νὰ μὴ τὴν πάθῃς.

(ΚΔ'—489)

Μπερμαντάνο, ἐγὼ ρωτῶ «γιατί ἢ διακοπὴ αὐτῆς». Ἐμπρός, περιμένω· σερὰ σου εἶναι.

(ΚΔ'—490)

Ἡλιοτρόπιον, Τραγοῦδι τῆς Ἐνσώσεως, Μάγισσα, Ροκαμβόλ, Παγκόσμιον Ὀνειρο, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.; Δίσις: (ΚΓ'—1552)

(ΚΔ'—491)

Γαῖνον, Διαβολόπαιδο, ἀλληλογραφεύμε; Ἄν ναι, δηλώσατε Δοῖν. Μακεδονοπούλα, Τρελλὸ Ναυτοπούλο καὶ Σία, περιμένετε τσουνιδίμα.

ΤΣΟΥΚΝΙΔΟΥΛΑ

(ΚΔ'—492)

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν Διαπλάσμο, χαίρετ' ὅλους καὶ ὅλας. Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστ. καὶ σ. ρ. Δίσις: Κ. Μαλαματίνα (διὰ Νιέζου) Ἀλεξανδρούπολις.

(ΚΔ'—493)

Ζητῶ ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλάσσω σ. ρ. μὲ Δεσποινίδας, ἀπ' εὐθείας. Δίσις: Ἀπόγονον τοῦ Πύρρου, ρ. Γ. Μαργαρίτιον (Ἡπειρόν). Πονεμένο Χαμόγελο, ἀλληλογραφεύμε;

Ἀπόγονος τοῦ Πύρρου

(ΚΔ'—494)

Αντισμένη Δεμονιά, Ἀνδρὸς τῆς Ἀνδρου, ἀλληλογραφεύμε μέσον Διαπλάσεως;

(ΚΔ'—495)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΙΤΑΝ»

Πρὸς τὸν Υἱὸν τοῦ Ταυγέτου· Που θαυμάζει καὶ μιμνῆται Ἀξιμῆν τὸν τραγὸν. Ἐνὼ ἄλλο τι δὲν εἶναι Παρὰ κούτσουρο σωστό.

Βάζεις ἓνα στοιχηματάκι πῶς σὲ ἐξορῶμε;

(ΚΔ'—496)

Πρὸς τὸν Σύλλογον «Συναδέλφωση»· Κάθε φορὰ ποὺ σὰς στέλλουν καμμία ἀγγελία κάνετε συνεισφορά στὸ σπῆτι τοῦ κ. Μ... καὶ διορθώσατε τὸ καταστατικὸ σὰς; Ἄν ὁ σκοπὸς σὰς δὲν εἶναι ν' ἀνακαλύψετε ψευδῶνυμα, ὁ δόλος μὰς εἶναι ν' ἀνακαλύπτουμε. Καὶ γιὰ νὰ εἰσθε βέβαιοι ὅτι ἐπιτελοῦμε τοὺς σκοποὺς μὰς ἰδοὺ· Ζαχαρίας Παπαγεωργίου, Βάτος—Γ. Μάσας, Σάτυρος—Η. Μάσας, Ἀφανῆς Ἡρώς—Σαμαρίνης, Χαρά τοῦ Ἑλληνισμοῦ—Κατσώνης. Ἐ, πῶς πὰς φαίνεται, ἐπιτελοῦμε καλὰ τοὺς σκοποὺς μὰς;

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΙΤΑΝ»

(ΚΔ'—497)

Πεταλούδα, δέχομαι ἀνταλλαγὴν Μ. Μ. μέσον τῆς Διαπλάσεως.—ΑἰΝΕΤΤΑ

(ΚΔ'—497)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΙΤΑΝ»

Ἰσθθωσις Παροράματος· Εἰς τὴν ἀγγελίαν (ΚΔ'—339) ἐγράφη «Υἱὸς τοῦ Ταυγέτου» ἀντὶ «Ταυγέτος»· Ἄν τῶνὸπουλος.

(ΚΔ'—499)

«ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ»

Πρόεδρος: Σεναντῶς, Γραμματεῖς: Διμουνδῶ, Ταμίσις: Φαίητος. Ἀ' Διαγωνισμὸς καρτῶν (ἀγρόφων Βραβεῖα τρία: Α') 7ος τόμος Διαπλάσεως Α' Περιοδίου, Β') Ἰσαβέλλα, Γ') Κακὸς Δρόμος. Σμῆνη, Χειμαρρῶ, Σμύριαις, Σατούσα, Τρελλὸ Ναυτοπούλο, Ἀτὸ Μπερμαντάνο, Ἀήττητος Ἑλλάς, Ἐπρὸς ὅλοις στὸ διαγωνισμὸ μὰς. Δίσις: Ἐμμανουὴλ Βαράνην, Τσιμισκὴ II Θεσσαλονικίην.

(ΚΔ'—500)

ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ, τί γίνεσαι; Σεχάστηκα;

(ΚΔ'—501)

Διαπλάσπουλα, Διαπλάσπουλες, ἀλληλογραφεύμε μέσον Διαπλάσεως; ΑΥΡΑΝΤΙΝΗΣ

(ΚΔ'—502)

Αλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μετὰ τὰ Διαπλάσπουλα.

Ἀπόγονος τοῦ Ὀδυσσεύς

(ΚΔ'—503)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΙΤΑΝ»

Διαπλάσπουλα, λάβετε ὅλοι μέρος εἰς τὸν πρῶτον διαγωνισμὸ τοῦ «Τιτάνος» (ΚΔ'—311). Σημειώσεις: Ὁ ἀνωτέρω διαγωνισμὸς παρατείνεται ἓνα μῆνα ἀκόμη.

(ΚΔ'—504)

ΚΑΛὸ ΜΑΘΗΜΑ

Διαπλάσπουλα, θὰ σὰς διηγηθῶ, μὲ ὥραία ἱστορία: Οἱ μπεμπέδες τῆς «Συναδέλφωσης» θέλησαν ν' ἀνακαλύψουν τοὺς Γιγάντας «Τιτάνες» καὶ ἐστεῖλαν ἓνα μικρὸ γι' ἀνιχνεύτην. Ἀλλ' οἱ γιγάντες Τιτάνες, τὸ μυρσθῆκαν εὐθὺς, κι' ἐκεῖ ποὺ κατεσκόπευε, τὸν τῶκωσαν ἀπ' τ' αὐτὴ. Καὶ τότε τί νὰ μῖστε; ... Ὁ δόλος προφασίστηκε δι' γύψου τοῦ σπῆτι τοῦ φίλου του Δ... Τὸ πάθημά τοῦ αὐτοῦ, ἄς τοὺς γίνῃ μάθημα.

Σὰς ἀσπάζομαι

Ἡ Γιαγιά τῶν ΤΙΤΑΝΩΝ

(ΚΔ'—505)

Χολέρα, ἀλλοῦ νὰ τὰ πουλάς, σὲ μὴ δὲν περνᾶνε. Ὅτι ἀνακαλύπτει τὸ «Τιτάν», τὸ ἀνακαλύπτει μετὰ τὴν ἀξία του.

ΤΙΤΑΝ

(ΚΔ'—506)

Εἰσερχόμενος μετὰ τὴν κακομοιρίαν μου εἰς τὸν σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαίρετ' ὅλους καὶ ὅλας, προπάντως τὰ μέλη τοῦ «Τιτάνος» καὶ ὅλους τοὺς Ἀλεξανδρινούς. Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μετὰ τὰ Διαπλάσπουλα καὶ Διαπλάσπουλες. Δίσις: Β. Γ. 436 pour «Titan» (διὰ Ἐρμον Κόσμου Alexandrie (Egypte).

ΕΡΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

(ΚΔ'—507)

Αλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μετὰ τὰ Διαπλάσπουλα καὶ Διαπλάσπουλες. Δίσις: Β. Ρ. 436 pour «Titan» (διὰ Ἀρπ-Ἀολάν). Alexandrie (Egypte).

ΑΡΠ-ΑΣΛΑΝ

(ΚΔ'—508)

Βασίλισσα τοῦ Σαββά, σὲ ψηφίσαι μὰς. Λάβετε μέρος στὸν Διαγωνισμὸ τοῦ «Τιτάν».

(ΚΔ'—509)

Ἰδοὺ τὴν σύλλογον ὑπὸ τὸ ὄνομα «ΣΥΝΦΙΛΙΩΣΙΣ». Πρόεδρος: Πόθος τῶν Γραμμάτων, Ἀντιπρόεδρος: Κ. Χαλκιδεὺς. Ζητοῦνται μέλη, ἀντιπρόσωποι. Δίσις: Χρύσα Ἀφενιάκη, Προκλήτης, Ἀθήνας.

(ΚΔ'—510)

ΔΕΟΛΑΤΡΙΣ, ἔχε λίγη ὑπομονή.—Καὶ νῦν Κεῖνε, αἱ ἀνακαλύψεις σου εἶναι γιὰ τὸ κάρρο τοῦ σκουπιδιαρῆ! Ὑπνιάρα, καλὰ ξυνηγορία!!

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

(ΚΔ'—511)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΣ-ΠΥΣ»· Διαγωνισμὸς Καρτ-ποστάλ, Μ. Μ. στικῶν, Διηγήματος. Συμμετέχει διδάσκαλος. Βραβεῖα 6. Προδεδωκέναι τὸν τίτλον. Δίσις: Ἐλένην Κοκοροπούλου. Ἀμπερὸν Φωτιάδου 10, Ἀθήνας. Πρόεδρος: Ἐρεμία Σμῆνην.